

ΣΥΝΑΝΑΣΤΡΟΦΗ ΜΕ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Τι θα ήθελαν να ήξεραν οι καθηγητές μου όταν ήμουν στα δύσκολα...

Είμαι η Μαρία και είμαι 20 χρονών. Αυτά που θα πω απευθύνονται κυρίως σε καθηγητές. Κάποιοι από εσάς μπορεί να θέλετε να βοηθήσετε τα παιδιά στο σχολείο που κάνουν χρήση και να μην ξέρετε τον τρόπο και κάποιοι άλλοι μπορεί να χρειάζεστε κινητοποίηση, ώστε να καταλάβετε ότι το πρόβλημα της χρήσης και ιδιαίτερα στα σχολεία είναι τεράστιο και επικίνδυνο και η βοήθεια είναι απαραίτητη. Όπως είπα και πριν είμαι μέλος της Θεραπευτικής Κοινότητας ΣΤΡΟΦΗ και είμαι περίπου 1,5 χρόνο καθαρή από ουσίες και οποιαδήποτε άλλη κατάχρηση. Έχω τελειώσει το σχολείο και είχα περάσει με πανελλαδικές εξετάσεις στο Πανεπιστήμιο Αιγαίου στο Τμήμα Πολιτισμικής και Επικοινωνιακής Τεχνολογίας στη Μυτιλήνη.

Ξεκίνησα την χρήση στο Γυμνάσιο όταν ήμουν περίπου 15 χρονών. Χρήση έκανα πρώτη φορά σε μια τριήμερη εκδρομή του σχολείου. Οι εκδρομές του σχολείου είναι κατά ένα μεγάλο ποσοστό το σημείο που τα παιδιά δοκιμάζουν χρήση γιατί έχουν την αίσθηση ότι εκεί θα ξεδώσουν και θα κάνουν ότι δεν μπορούν να κάνουν σπίτι τους. Το να ξεκινήσω την χρήση το είχα σκεφτεί από πριν, αλλά εκείνη η εκδρομή ήταν η «ευκαιρία μου» εφόσον θα έλειπα από το σπίτι και οι γονείς μου δεν θα καταλάβαιναν τίποτα. Χρήση λοιπόν έκανα από το γυμνάσιο μέχρι και 1,5 χρόνο μετά αφού τελείωσα το λύκειο.

Θέλω να μιλήσω σε εσάς, κυρίως για το κομμάτι της χρήσης στο σχολείο, γιατί πιστεύω ότι σας αφορά άμεσα. Με το να κάνω χρήση ένιωθα σημαντική. Ήμουν ένα παιδί που είχε πολλές ανασφάλειες και ήθελε πάντα κάτι ξεχωριστό για να νιώθω ιδιαίτερη και σημαντική. Και έτσι φαινόταν να γίνεται. Στο σχολείο ήμουν «σημαντική» για πολλά παιδιά επειδή έκανα «τρέλες» λόγω της χρήσης και είχα αυτό το στυλ ότι «δεν με ενδιαφέρει τίποτα». Με πλησίαζαν και ήμουν από τα πιο δημοφιλή άτομα στο σχολείο. Δυστυχώς, μέσα στο μικρόκοσμο του σχολείου ξεχωρίζεις κυρίως από τα αρνητικά χαρακτηριστικά και συμπεριφορές που έχεις. Έπαιρνα αποβολές στα μαθήματα, έχανα σχεδόν πάντα τις πρώτες ώρες και κάθε χρονιά έμενα από απουσίες που στο τέλος της χρονιάς σβήνονταν και κατάφερα να περάσω στην επόμενη τάξη. Αυτό που με έσωζε είναι ότι παρότι έκανα χρήση, κάποιοι καθηγητές με συμπαθούσαν γιατί είχα αξίες και σεβόμουν. Αυτό εκτιμούσαν οι καθηγητές και με βοηθούσαν στις απουσίες κυρίως.

Δεν ήταν αυτή η βοήθεια που χρειαζόμουν βέβαια. Χρήση έκανα πριν πάω στο σχολείο, μέσα στο σχολείο και μετά το σχολείο. Έτσι το έχω το σχολείο στο μυαλό μου σαν ανάμνηση. Ώρες για χρήση.

Κάποιοι καθηγητές είχαν καταλάβει και αδιαφορούσαν, άλλοι αδιαφορούσαν πριν καν καταλάβουν και κάποιοι προσπάθησαν να βοηθήσουν μέχρι ενός σημείου βέβαια, με το να ενημερώσουν τους γονείς μου ότι «κάτι πάει στραβά» και ότι φαίνεται να έχω αφήσει τον εαυτό μου. Το ότι έκανα χρήση και ιδιαίτερα στο Λύκειο ήταν πλέον ξεκάθαρο. Ήμουν σε άσχημη κατάσταση και δεν υπήρχε μέρα στο σχολείο που να μην έκανα απουσίες. Αδιαφορία από τους καθηγητές και από τον κόσμο γύρω μου.

Κάτι πολύ σημαντικό για εμένα στο σχολείο μου ήταν η σχέση μου με μια καθηγήτρια, την καθηγήτρια Θρησκευτικών. Ήταν μια γυναίκα που με ηρεμούσε και μου άρεσε πάντα να την ακούω να μιλάει. Δεν είχε καμία σχέση με την καθηγήτρια Θρησκευτικών που έχουν όλοι στο μυαλό τους. Έμπαινε μέσα στην τάξη και δεν μας έκανε το γνωστό ανούσιο και βαρετό μάθημα του βιβλίου. Συζητούσαμε, μας έλεγε ιστορίες, μας έλεγε θυμάμαι, να γράψουμε πράγματα που σκεφτόμαστε και μας έδινε το δικό της νόημα σε έννοιες όπως η αγάπη, η φιλία, οι σχέσεις, η μοναξιά, η εξάρτηση, ο γάμος, η θρησκεία, κ.α. Ήταν η μόνη που είχα ανοιχτεί όσο μπορούσα τότε και την εκτιμούσα τόσο.

Σε όλο το Λύκειο είχα σχέση με ένα παιδί αρκετά μεγαλύτερό μου, ο οποίος ήταν πολύ βαθιά χωμένος στην χρήση και ένιωθα ότι πρέπει να είμαι δίπλα του και να τον προσέχω. Μου κάλυπτε αρκετά κενά, όπως το να νιώθω ότι βοηθάω, ότι είμαι πολύ σημαντική για κάποιον, ότι με έχει ανάγκη και άλλα πολλά που δεν μπορώ να τα εξηγήσω γραπτώς γιατί θα φύγω τελείως από το θέμα. Τις ώρες που ήμουν στο σχολείο με απασχολούσε αρκετά αυτό και ήμουν πάντα σε άσχημη κατάσταση, επειδή ξενυχτούσα μαζί του, ένιωθα μοναξιά και έκανα χρήση. Εκείνη, η καθηγήτρια Θρησκευτικών, το είχε καταλάβει ότι κάτι με βασάνιζε και προσπαθούσε να βοηθήσει και να με πλησιάσει. Κάποια στιγμή της ανοίχτηκα και της είπα το πρόβλημα που αντιμετώπιζα με το παιδί αυτό αλλά δεν της μίλησα φυσικά για εμένα γιατί μέχρι τότε δεν θεωρούσα φυσικά ότι έχω και κανένα σημαντικό πρόβλημα. Αυτό που μου έμεινε από εκείνη είναι ότι ενώ τελείωνε το μάθημά της υπήρχαν φορές που με περίμενε για να δει και να με ρωτήσει πως είμαι. Μου φαινόταν αλλόκοτο ότι μια καθηγήτρια το έκανε αυτό για εμένα.

Για να ξέρετε, με αυτή την καθηγήτρια έχω ακόμα επικοινωνία. Αλληλογραφούμε στο πρόγραμμα που είμαι και έχω στόχο όταν θα μπορώ να βγω να συναντηθώ μαζί της και να της πω πως είναι πλέον τα πράγματα για εμένα που είμαι 1,5 χρόνο «καθαρή». Η καθηγήτρια αυτή όταν την πήρα τηλέφωνο και της είπα ότι με σε πρόγραμμα απεξάρτησης μίλησε στη συνέχεια με τη μητέρα μου στο τηλέφωνο και της είπε ότι ένιωθε ενοχικά γιατί θα μπορούσε να είχε κάνει πολλά περισσότερα για να με βοηθήσει. Όντως, μπορούσε να κάνει και άλλα.

Παρ' όλα αυτά νιώθω αγάπη για αυτή τη γυναίκα γιατί όταν ήμουν τόσο δύσκολα και δεν είχα ούτε φίλους που να καταλαβαίνουν, ούτε οικογένεια δίπλα μου, εκείνη ήταν εκεί και με περίμενε να σχολάσω για να ρωτήσει αν είμαι καλά. Αυτό μου έχει μείνει πολύ έντονα.

Η χρήση στο σχολείο φαίνεται αθώα. Δεν είναι όμως έτσι. Όταν τελειώνεις το σχολείο ξαφνικά βρίσκεσαι χαμένος σε έναν κόσμο που δεν ξέρεις πλέον τι να κάνεις, γιατί χάνεις την καθημερινότητά σου. Η χρήση λοιπόν όσο αθώα και διασκεδαστική υποτίθεται ότι ήταν στο σχολείο, τόσο καταστροφική έγινε για εμένα μετά. Έμεινα στο τίποτα και στο πουθενά. Ήθελα να βρω μια δουλειά και δεν μπορούσα. Δεν κατάφερα φυσικά να περάσω στη σχολή που ήθελα. Κάθε μέρα γινόμουν όλο και χειρότερη. Οι συμμαθητές μου που στο σχολείο με θεωρούσαν σημαντική με έβλεπαν μετά από ένα χρόνο στο δρόμο και δεν το πίστευαν ότι είμαι το ίδιο άτομο. Όσο περνούσε ο καιρός χωνόμουν όλο και πιο βαθιά στο περιθώριο.

Το θέμα είναι ότι μπορούσαν να με βοηθήσουν αρκετοί άνθρωποι πριν φτάσω εκεί και αδιαφόρησαν. Μπορούσαν να το κάνουν. Πολλές φορές όσο και αν κάποιος με την πρώτη ματιά φαίνεται «τελειωμένη υπόθεση», αρκεί ακόμα και κάτι μικρό για να τον παρακινήσεις και ειδικά όταν έχεις να κάνεις με ένα παιδί. Όσο μεγαλώνεις είναι πιο δύσκολο. Γιατί, αυτό το πρόβλημα, πρέπει να το «πιάνεις από τη ρίζα του».

Από τους συμμαθητές που είχα στην πρώτη Γυμνασίου, ελάχιστοι έχουν μια κανονική ζωή. Οι μισοί κάνουν χρήση και έχουν δικαστικά ζητήματα και δυο από ότι έμαθα στη συνέχεια μπήκαν σε αναμορφωτήριο. Πολλές φορές όταν ήμουν μαθήτρια αναρωτιόμουν: Γιατί δεν έρχεται κανείς να μας ενημερώσει στο σχολείο; Γιατί δεν έρχονται παιδιά ή ομιλητές από κάποιο πρόγραμμα να μας ενημερώσουν; Το ήθελα πολύ αυτό.

Σήμερα σας λέω ότι είμαι τυχερή. Έχω δει αρκετούς να πεθαίνουν από την χρήση ή να σέρνουν μαζί τους AIDS και Ηπατίτιδες. Καταστάσεις που δεν θεραπεύονται εύκολα δηλαδή. Είμαι τυχερή και περήφανη που είμαι στη ΣΤΡΟΦΗ. Αγαπάω τον εαυτό μου και έχω στόχους. Θέλω να σπουδάσω Κοινωνική Λειτουργός και έχω πολλά όνειρα για τη ζωή μου αργότερα.

Μπορείτε να βοηθήσετε παιδιά και να σώσετε ζωές που είναι πολύ εύκολο να χαθούν, όταν μπαίνουν στο δρόμο των ναρκωτικών. Θα ήθελα να έρθω στο σχολείο σας ή εγώ ή άλλα παιδιά από το πρόγραμμά μου και να μιλήσουμε στα παιδιά για το πώς αντιμετωπίσαμε το πρόβλημα της χρήσης. Σίγουρα κάποιοι θα το έχουν ανάγκη, όπως το είχα και εγώ.

Ευχαριστώ για τον χρόνο σας,

Μαρία Μ.

Μέλος της Κοινότητας ΣΤΡΟΦΗ